

*világról égő jeladás küzdünk anyanyelvünkbe öltözötten
emberségünknek uniformisában ha egyszer volt is mégis
véglegesség halotti ingünk menyegzőruhánk*

TOLNAI OTTÓ

Kétsoros

*ordasgyűrűben
kistál kocsonya*

Tolsztoj

*gróf tolsztoj leo nagy életművéből
egy kis jasznajapoljana-i naplóbejegyzés foglalkoztat leginkább
úgy is mondhatnám az az idő-tér-személyiség nélküli
kis álomjelenet az én tolsztoj leóm
az én színházam/filmszínházam
el akarja kergetni a fiát
s aztán restelli hogy erőszakot alkalmazott
de azt is hogy ha már erőszakkal élt miért nem ért célt
és akkor következik az a bizonyos szék-jelenet
„A fiam pedig egyszerre csak fogja magát, és megpróbál
a fenekével leszorítani a székről, amelyen ülök.
Sokáig tűröm, azután felugrok, és a széket ütésre lendítem.
Fiam futásnak ered. Még jobban resteltem magam.”
egy történelmi kisfilm (scifi a múlttól ahogy bertolucci mondaná)
forgolódott bennem az elmúlt évtizedek folyamán
egy történelmi kisfilm amelyben semmi sem történik
csak a csizmás gróf és a fia végtelen tusája a széken
ülnek a széken és fenekükkel próbálják leszorítani egymást
milliméter ide
milliméter oda
hol az egyiknek sikerül
hol a másiknak egy kis területet szereznie
az arcuk mozdulatlan
csak ülnek a széken és fenekükkel próbálják leszorítani egymást
és ez így végtelen*

A szellem kész (kész-e) de a hús még gyenge (rózsaszín nulla)

*kockás vászonszatyorban
10 kilogram mócsingot viszek a buszon (liferálok)
az emberek azonnal észreveszik
pedig nem hiszem hogy átvérik még a szatyor
az emberek azonnal megérik a nyers hús édeskés illatát
10 évig inkognitóban (félálomban) utazgattam
ezen a vonalon míg egyszer (két éve tán)
egyik ismerősünk akitől a fűszénát vásároljuk
így köszönt el tőlem a járványkórházi megállónál
üdvözlöm uram majd beugrok megnézni felesége bikáit
a busz hangosan felnevetett
most a rózsaszín hús édeskés illata nem vidítja fel őket
hidegen nézik a körmeim alá száradt vért
kolléganőm meséli a mélyhűtőbe szortírozott hús
nyak vesepecsenye szegy vignettáira az én nevemet írta
illetve egy o-betűt egy nullát
míg meséjét hallgattam kerényi szavait mormoltam magamban
a szellem kész (kész-e) de a hús még gyenge (rózsaszín nulla)
a szellem kész (kész-e) de a hús még gyenge (rózsaszín nulla)
leszálltam a buszról de szégyelltem becsöngetni a hússal
mint kisgyerekkoromban ha apámnak liferáltam az árut
sírtam pedig akkor szalicilt vittem vagy falfestéket
és egész nap le-föl sétáltam a vászonszatyorral
nagy véres tócsákat hagyva a könyvkiadások előtt
a szellem kész (kész-e) de a hús még gyenge (rózsaszín nulla)*

Wilhelm a pecsétpárnán

*bele
bele léptem
a GREIFESTEIN-ék pecsétpárnájába
bele végre a nagy LEONHARDI-ba
hol a jobbal csicsegtetem
hol a ballal csicsegtetem
hol a jobbal csicsegtetem
meleg mint a friss tehénlepény
lila
mint a legyekkel lepett pokla
hol a jobbal csicsegtetem
hol a ballal csicsegtetem
hol a jobbal csicsegtetem
félek*

*jönnek és fejbe vernek a rézbélyegzővel
és akkor búbomon a pecséttel
a pokolban is polkázhatok
lőszbabámat is ráfektethetem szépen a párnára
s leshetem hogy lilul a lábaköze
hol a jobbal csicsegtetem
hol a ballal csicsegtetem
hol a jobbal csicsegtetem
félek lelépni
mert most már mindörökre lila nyomot hagyok
megittam a pecséttintát
ultraviola nyolcasokat hugyozok a szűz hóra
ultraviola nyolcasokat hugyozok a szűz hóra*

Ollókat

*ollókat gyűjt nem késeket
omlatag selymeken rózsaszín
selyemzsinórokon demonstrálja
mint a lányok lábászára
(csatt)*



NÉMETH JÓZSEF: LEÁNY ÉS BIVALY